

dưới những cây gậy gộc ở chỗ nương ngô. Có đứa tìm được đường về đã tận mắt thấy rõ việc đó. Những Vượn còn sống sót nhớ thương cứ khóc kêu hu hú. Tiếng khóc kêu đó kéo dài, mang một nỗi buồn man mác. Nỗi buồn đọng mãi trong tiếng hú của Vượn.

Cho đến ngày nay, khi các bạn đi qua một cánh rừng vẫn còn nghe tiếng hú của Vượn. Tiếng hú đó không còn lanh lảnh reo vui, mà bên trong có một cái gì ảm ức, buồn buồn. Nguyên nhân là vì Vượn đã có lần bắt chước những việc bậy bạ, đưa đến những tai họa lớn lao, như tôi vừa kể.

Bài học tốt

Ngày xưa, Rùa có một cái mai láng bóng. Trên mai không có những vết rạch ngang dọc như ta thấy ngày nay. Rùa rất tự hào về cái mai của mình. Mỗi buổi sớm Rùa đưa mai ra phơi nắng. Ánh nắng trên mai Rùa sáng rực, làm cái mai như tỏa hào quang.

Tính Rùa cũng thích đi đây đi đó ngắm xem phong cảnh tươi đẹp của đất nước.

- Sống có nghĩa là đi. Một ngày không đi là một ngày bỏ phí. Phải đi như ngọn gió kia, đi mãi, đi mãi. Đi nhiều càng tốt. Đi nhiều mới xem hết những vẻ đẹp trong thiên nhiên. Đi nhiều mới thấy hết được những đổi mới của đất nước.

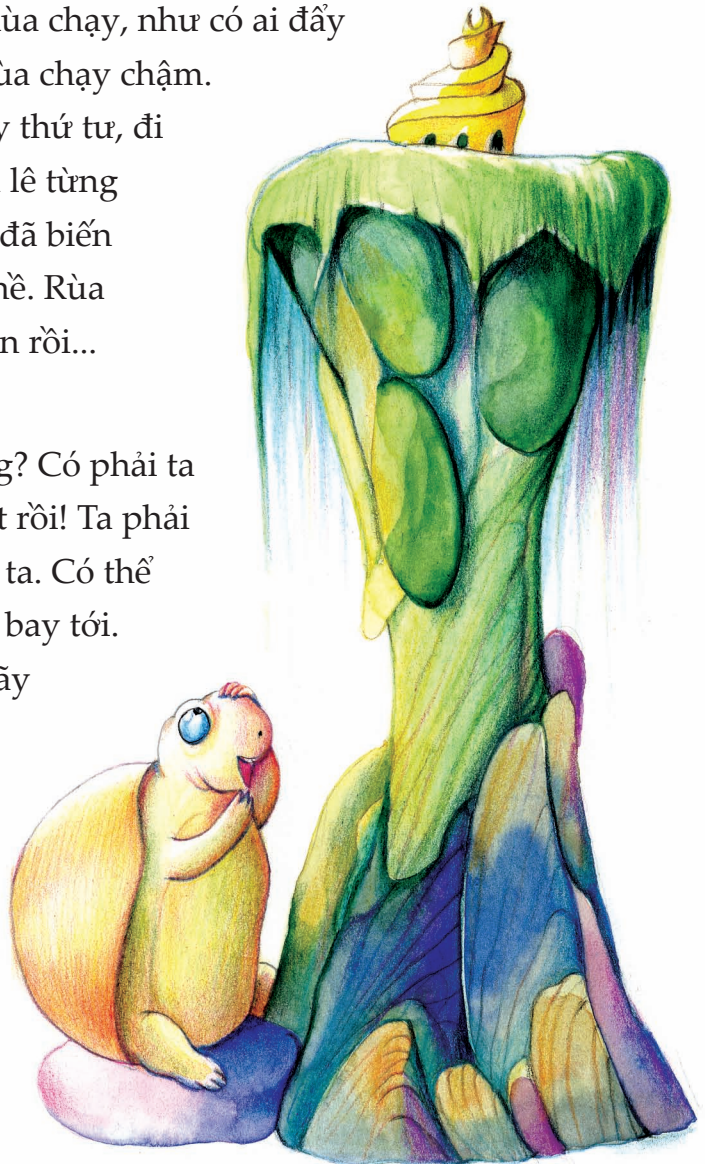
Nhưng Rùa phải cái tính hay ngại. Mùa đông Rùa ngại rét. Cái rét nép trong bờ bụi cứ thổi vù vù làm buốt đến tận xương. Phải đợi đến mùa xuân. Mùa xuân nhiều hoa. Đi trên một con đường rải đầy hoa thơm cũng thú vị. Nhưng mùa xuân vẫn là đứa em của mùa đông, vì mưa phùn vẫn cứ lai rai, và gió bắc vẫn thút thút ở các khe núi. Phải đợi cho đến hè. Mùa hè tạnh ráo. Cây cối có nhiều quả chín thơm tho. Nhưng cái nóng cứ hầm hập. Cả ngày bụi cuốn mịt mù. Hễ có cơn giông thì đất đá như sôi lên, nước lũ đổ ào ào. Phải đợi đến mùa thu. Quả thật đến mùa thu Rùa mới cảm thấy một cách rõ rệt mình đang

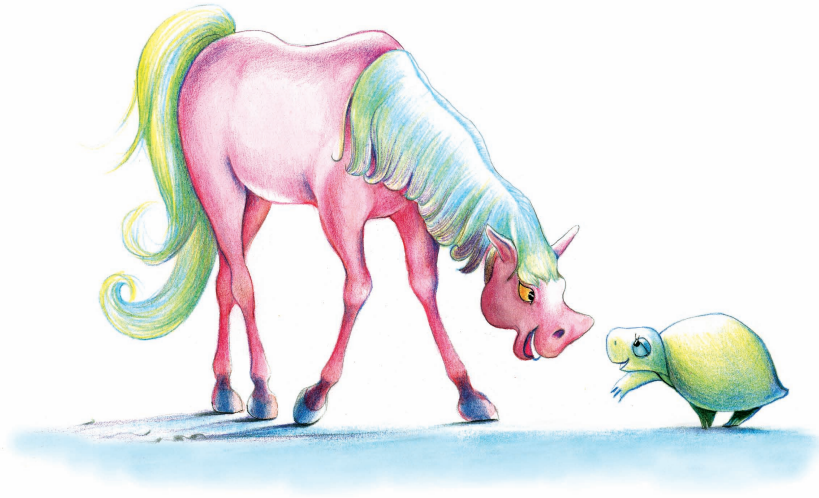
cần một chân trời và một khoảng rộng. Nhìn ra, mây đùn tan biển. Đồi núi trải ra như đàn Rùa bò lóp ngóp. Và xa, rất xa, trên ngọn một quả núi cao, một lâu đài hiện ra như một hòn ngọc. Có người bảo đó là lâu đài của Rùa Vàng, Rùa lẫm bẫm:

- Ủ! Ta phải đến xem cho biết! Rùa Vàng chắc còn giữ cái nỏ bắn phát giết nghìn giặc của cụ tổ. Chưa đến thăm lâu đài Rùa Vàng thì lúc chết ta khó nhắm mắt.

Rùa ra đi. Ngày đầu Rùa chạy, như có ai đẩy sau lưng. Ngày thứ hai, Rùa chạy chậm. Ngày thứ ba, Rùa đi. Ngày thứ tư, đi chậm. Ngày thứ năm, Rùa lê từng bước. Cái gì đẩy sau lưng đã biến mất. Con đường hóa gồ ghề. Rùa bước chậm dần... chậm dần rồi... dừng lại!

- Ô kìa! Có ai đó không? Có phải ta đã dừng lại không? Ta mệt rồi! Ta phải nhờ một người khác đi hộ ta. Có thể một con chim Đại Bàng sẽ bay tới. Nó sẽ mời ta: "Mời ngài hãy tạm lên đôi cánh của tôi. Tôi vô cùng sung sướng được đưa ngài đến nơi ngài thích!". Nhưng ta cũng phải để cho Đại Bàng nó khẩn khoản năm lần bảy lượt, ta mới chịu ngồi lên lưng nó.

Ngày ngày Rùa nhìn khắp bốn phương. Mịt mù chẳng thấy tăm hơi Đại Bàng đâu cả! Chỉ thấy bên triền núi một chú Ngựa chạy nhong nhong.

- Này anh Ngựa kia! Chim Đại Bàng đã đến chưa?

Ngựa dừng lại ngạc nhiên:

- Từ khi lọt lòng mẹ, tôi chưa hề nghe tên một con chim kì lạ như thế!

- Nếu vậy, ai đi hộ cho ta?

- Cái đó tôi không biết. Nhưng nếu bác đã mõi chân, thì mời bác cứ lên lưng tôi, tôi chở một chặng...

- Lên lưng...! Ồ!... Ta muốn hỏi: Lưng có phải là chỗ chạy nhanh nhất không? Ta không muốn chậm trễ.

- Chỗ chạy nhanh nhất của tôi là bốn vó.

- Ta phải ngồi vào chỗ đó.

Ngựa đưa một chân. Rùa bò lên. Ngựa nhắc Rùa phải bít vào thật chặt. Lộp cộp! Lộp cộp! Gió thổi vù vù bên tai Rùa. Cây hai bên đường lao về phía sau vun vút. Lá cây cào trên mai Rùa. Một cành cây quật vào đầu Rùa đau điếng. Rùa kêu:

- Ôi! Chậm lại! Chậm lại!

Nhưng cơn lốc càng to. Chợt: Rầm! Đất trời như tối kịt lại. Rùa văng ra xa, chết ngất.

Rùa dần dần tỉnh lại, khắp người như có hàng vạn kim đâm. Rùa mở mắt. Thật quá rùng rợn! Rùa đang nằm giữa vũng máu, và cái mai bị vỡ ra nhiều mảnh! Cũng may những mảnh vỡ sau đó lại lành. Nhưng những vết sẹo ngang dọc trên mai vẫn còn trông thấy. Cũng rất may, từ đó Rùa rút ra được bài học tốt. Rùa đã quyết rèn luyện cho mình có được tính kiên nhẫn luyện tập thành công và đã thắng trong cuộc thi với Thỏ. Riêng về chuyện cái mai, mời các bạn hãy xem thật kĩ một con Rùa để biết chuyện tôi kể là có thật.

Những câu chuyện

Chỉ có vài hôm mà chim chóc ở khu rừng nằm dọc bên hồ đã về đông đủ. Chiền Chiện về trước. Chiền Chiện vừa sắm một cây đàn mới. Nó bay lên cao dạo một bản nhạc vang lừng báo hiệu mùa xuân đã đến. Những mầm non nghe tiếng nhạc của Chiền Chiện đứng dậy. Suối róc rách chảy. Cùng với Chiền Chiện, tiếng hát của Sáo Sậu vang lên trong suốt:

- Mùa xuân! Mầm non, chồi biếc!

Chèo Bèo hòa nhịp:

- Thích! Thích! Có hoa trăm sắc! Có hương thơm ngát.

Bồ Các nhấn mạnh hai tiếng:

- Vui là! Vui là!

Vành Khuyên và Chim Chích động viên nhau:

- Phái hát! Phái hát!

Chim nào cũng lấy giọng cố hát hay nhất để góp phần vui

chung. Riêng có Bồ Nông hàng giờ cứ đứng yên lặng. Không phải Bồ Nông có điều gì buồn. Bồ Nông còn đang bận ngắm những cảnh đổi mới.

Ca hát xong, các chim thi nhau kể chuyện.

Vành Khuyên kể:

- Tôi ra khỏi rừng, lướt trên những con mương thẳng tắp. Xa xa tôi thấy những chùm hoa Râm Bụt lập lờ trong lá biếc. Khi bay đến gần, hóa ra là những... Những cái gì, đố các bạn biết?

- Hoa Lựu vậy.

- Hoa Vông và hoa Phượng vậy.

- Là hoa Đào. Tôi đã từng thấy cả một khu rừng đào rực đỏ kia chứ!

Vành Khuyên gợi ý:

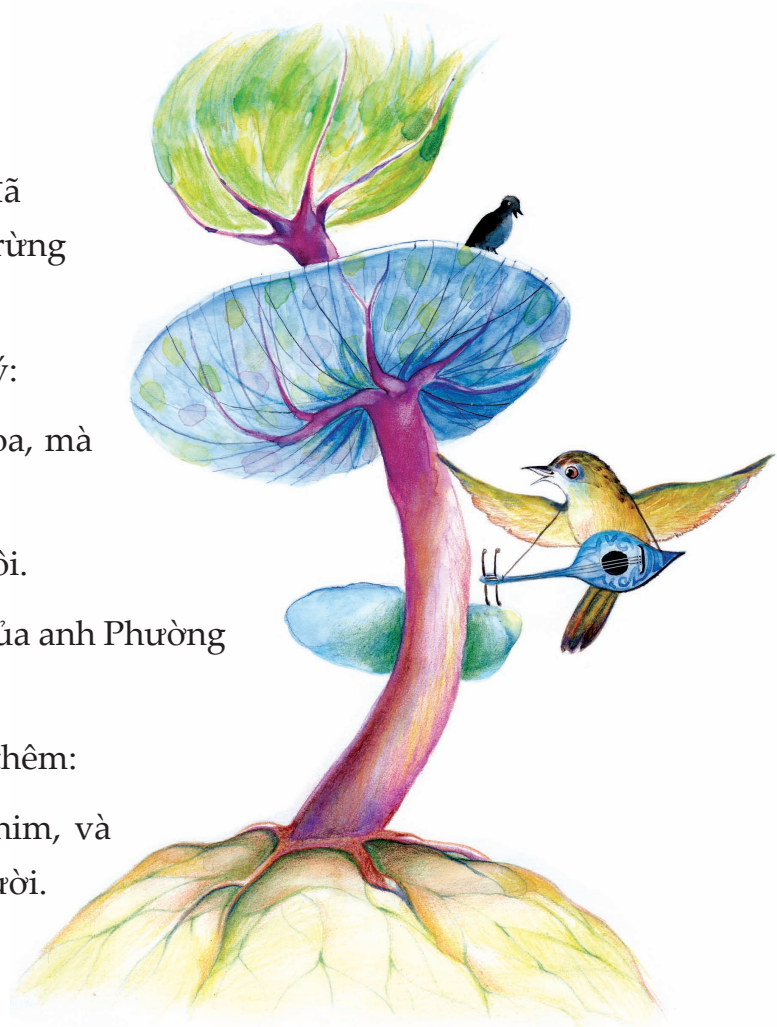
- Không phải là hoa, mà một cái gì to lớn.

- Thế thì anh Gà Lôi.

- Hay là cái bụng của anh Phường Chèo?

Vành Khuyên gợi thêm:

- Không phải là chim, và cũng không phải là người. Một cái gì rất cứng, cứng như đá vậy.

- Một hòn son vậy.

- Thế thì chịu vậy!

Vành Khuyên cười to:

- Nếu các bạn chịu thua, tôi xin nói: Đó là những nhà ngói mới. Hiện nay chỗ nào cũng có.

Bồ Các ít nói, nhưng khi nói thì lời lẽ rất rành rọt:

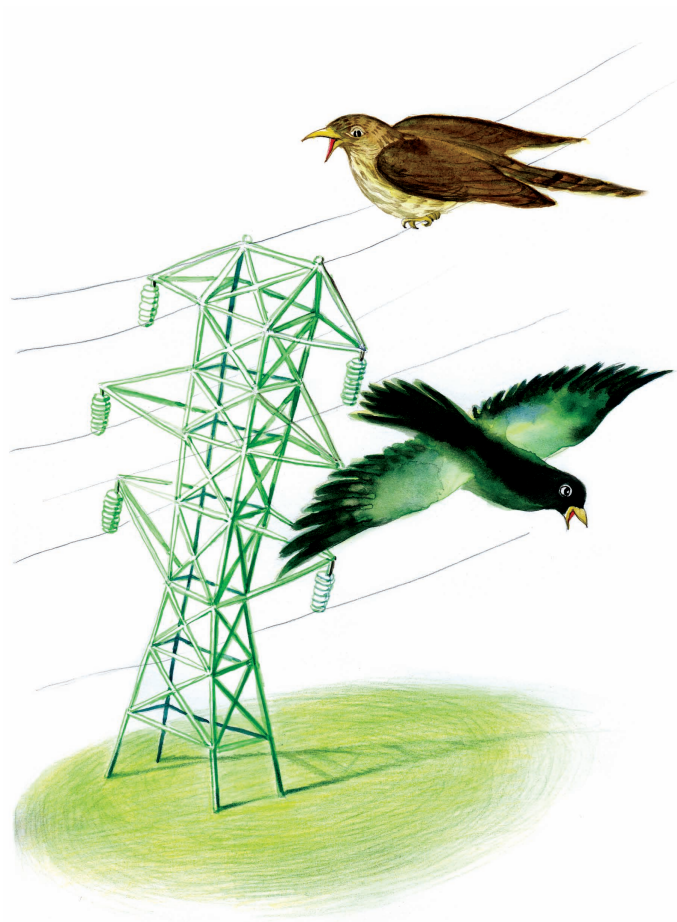
- Tôi bay khắp đất nước, thấy nhiều biến đổi lạ lùng quá, có lúc chỉ xảy ra trong một đêm. Nhưng không phải như Cú

Mèo nói... Cái cầu, con đường đều do con người làm ra cả. Họ làm trong đêm, chuyển đêm thành ngày. Tôi đã thức đêm... và anh Quạ Khoang đứng kia cũng đã thức với tôi. Chúng tôi thấy rõ sự thật.

Chợt Bồ Chao ập đến. Khi Bồ Chao đến thì chẳng ai còn chỗ để nói. Bồ Chao liền thoảng:

- Tôi xin báo một tin mới toanh. Một tin khẩn cấp! Tôi vừa biết người ta đã dựng hai chiếc trụ cao, cao đến mây xanh, nói là để... chống trời. Nếu để chống trời thì trời có thể sụp. Tôi lo quá! Nếu vậy thì tôi phải đưa gấp các cháu đi sơ tán.

Chích Chòe là người sống trong lo sợ, cứ xuýt xoa:

- Hèn gì! Tôi cứ nghe đất đá đổ ầm ầm. Khủng khiếp quá. Cần phải lo xa. Lo xa luôn luôn là một tính tốt.

Bồ Các hỏi:

- Có phải chị Vịt đã báo tin đó không?

Bồ Chao giảng giải:

- Đầu đuôi thế này. Tôi và Tu Hú đang bay dọc con sông lớn. Chợt Tu Hú gọi tôi “Kìa, hai cái trụ chống trời”. Tôi ngược nhìn lên. Trước mắt tôi là những ống thép dọc ngang nối nhau chạy vút lên tận trời. Các bạn cứ tưởng tượng một cái đầu xe lửa đồ sộ không phải bắc ngang sông, mà dựng đứng lên trời cao.